

Падатъ хиляди звездици
По листата и тревитѣ.
Вѣтъра по тѣхъ — въ морето
Да ги прѣсне като птици,
Пжтъ загубили въ мъглитѣ.

„Тѣй ли? — Богъ продума ядно —
Па следъ него дъждъ изпрати.
„Дето златний прахъ попадне,
Тамъ да се попиятъ жадно
До една прашинки злати.

Тихо капка капки стига,
Леко ситний прахъ влажнѣе.
Вѣтъра надува бѣсно,
Но прахъта на златни нишки
По листата се пилѣе.

Вѣтъра разбра: — нахалость
Пакость сторилъ е на Бога.
Па прикжта се въ усой
И зави посебе въ жалость
Той отъ мжка и тревога.

Гледа Господъ и засмѣно
праца слънцето да пекне
Надъ златиститѣ дървета; —
Нека въ тѣхната премѣна
Радостъта му се отекне.

Припватъ птичинцата спрѣни
И поематъ дивна пѣсенъ
Въ храсталаци и поляни —
Пѣсенъта на дни красиви
Пѣсенъта на златна есенъ.